

Thần Thế

Contents

Thần Thế	1
1. Chương 1: Ước Định	1
2. Chương 2: Ước Định 2	5
3. Chương 3: Thời Gian, Nguyệt Thần Ái Nhân 1	10
4. Chương 4: Thời Gian, Ái Nhân Nguyệt Thần 2	14
5. Chương 5: Kết Thúc	21

Thần Thế

Giới thiệu

Thể loại: Danmei, huyền huyền, dị thể , 1×1,...Tình trạng bản gốc: 5 chươngEdit: Băng BăngBeta: Tà Nguyệt Điện Hạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-the>

1. Chương 1: Ước Định

Bảy ngàn năm trước.

Nguyệt Hoa cung điện.

Duy Lợi Tư dắt một thiếu niên vóc dáng có hơi mảnh khảnh đi về phía Thẩm đại điện. Trên đường đi, mỗi một thị nữ dù vô tình đi ngang qua cũng sẽ không nhìn được mà quay đầu nhìn người thiếu niên mỹ mạo vô cùng kia, mà một chút cũng không hề cảm thấy bản thân đang thất lễ.

Duy Lợi Tư nhíu mày, hung hãn liếc qua từng thị nữ rồi thi triển ma pháp đem chính mình và thiếu niên kia bao bọc đơn độc trong không gian.

“Điện hạ, thần làm như vậy người có hay không cảm thấy phiền phức?” Duy Lợi Tư quỳ một chân trước mặt thiếu niên kia, đồng thời một cánh tay để chéo trước ngực.

“Không sao cả.” Thiếu niên lắc đầu, ý muốn tiếp tục đi về phía trước lại bị Duy Lợi Tư kéo lại.

“Nói cho ta biết... Đôi mắt của ngươi...còn thấy được bao nhiêu phần. ”

Một trận gió đêm thổi qua, hắc bào của thiếu niên tung bay, nơi ánh trăng điểm tuyết trên vạt áo khiến cho nó như đang phảng phất cả bầu trời đêm.

Hắn đã năm trăm hai mươi tuổi.

“Duy Lợi Tư, chuyện đó không quan trọng.” Thiếu niên kia tiểu dung âm đạm, tựa như đối với tất cả chưa từng ôm bất cứ hi vọng gì, “Đây là vận mệnh Nguyệt thần.”

Duy Lợi Tư khẽ đau lòng, nhưng cũng đành vô lực, chẳng thể làm chuyện gì để giúp y.

520 năm trước, nàng nhìn đứa bé này ra đời đã được bao bọc trong không gian ma pháp vô cùng dễ chịu, tựa như đang đối đãi như bảo vật trân quý nhất thế giới.

Hắn chính là người kế vị Nguyệt thần.

Từ xưa đến nay, Thần tộc chính là chủng tộc có sinh mệnh dài lâu nhất, mà Nguyệt thần tộc lại chính là tộc đứng đầu. Mặc dù Nguyệt thần tộc có được vinh quang như thế, lại mắc phải một vận mệnh bi kịch truyền kiếp.

Mỗi vị Nguyệt thần khi còn sống chỉ có thể có một người thừa kế, tân thần vào chỗ, cựu thần liền tử.

Cứ năm trăm năm một lần, Nguyệt thần đưa ra một lời tiên đoán cho cả thế giới, mà cái giá phải trả, chính là sự hi sinh.

Lời tiên đoán đầu tiên, mất đi nhân lực. Lần tiên đoán thứ hai, cơ thể bắt toại. Lần tiên đoán thứ ba, ý thức triệt tiêu. Và lần tiên đoán cuối cùng, chính là sự kết thúc của sinh mệnh.

Nhưng không một vị Nguyệt thần nào oán trách, không một vị Nguyệt thần nào không cam lòng, bởi đây chính là sứ mệnh.

Duy Lợi Tư không dám nghĩ đến cảm xúc lúc này của hắn, quang cảnh thế giới trùng điệp mơ hồ, năm trăm năm thoáng qua rồi biến mất, hắn giờ đây, là một cơ thể bị giam cầm, đau khổ mất đi kí ức trong bóng tối. Năm trăm hai mươi tuổi... Ở trong thần tộc, cũng chỉ là một đứa bé. Rõ ràng thân là thần đệ quan trọng bậc nhất, vậy mà ngay cả cái tên cũng không có.

Thiếu niên trừng lớn hai mắt, con ngươi thâm thúy tựa bóng đêm, nhưng trong thế giới của hắn, chỉ có cái bóng mơ hồ.

Duy Lợi Tư không muốn nghĩ tiếp nữa, liền đỡ thân thể lạnh như băng của thiếu niên đi tiếp.

Trong Thảm đại diện, vẻ mặt Thần Đế đã không thể nghiêm túc hơn được nữa. Thân là người thắng Thánh Chiến (Ma tộc và Thần tộc) lần này, hẳn chẳng những không vì thắng lợi mà vui sướng, ngược lại còn đang phân tích quan cảnh trước mắt.

Mặt mũi uy nghiêm làm các vị lãnh tụ chủng tộc đang đứng ở vị trí của bản thân cảm thấy kinh sợ, không trung tựa như vang lên thanh âm trang nghiêm, đó là của thần thánh Đại Đế vương giả.

“Các vị, ta nghĩ tình hình trước mắt cũng sẽ không duy trì được bao lâu. Ma tộc và Yêu tộc đã bắt đầu liên kết, còn Tinh Linh tộc, mặc dù không gây cản trở nhiều nhưng cũng là chủng tộc thông thái. Ta là Thần tộc chủ trương chính nghĩa cùng lấy đức hạnh làm thiện, sẽ không gây thương tổn cho những chủng tộc không cùng chúng ta đối lập. Như vậy Long tộc...”

Thần Đế nói tới đây, nhãn quan liền quét một vòng xuống phía dưới, thần sắc chợt tức giận.

Long Tộc Vương, chưa có tới.

Thật to gan... Chúng thần trong lòng e dè, cũng chỉ có số ít người biết một điều, người kia nhiều năm qua vẫn như vậy, tựa như không có gì có thể can thiệp hành động của chính hắn.

Hoàng điện hạ Long thần tộc Bạch Long.

Thần Đế trấn định một hồi lâu, khóe miệng mới nổi lên một nụ cười bất đắc dĩ.

“Cũng chỉ có tiểu tử thú vị họ Nhan kia.... Tốt lắm, chúng ta nói tiếp, tộc trưởng Viêm Long tộc có đó không?”

Bên kia, vườn hoa Tinh Huyền, thiếu niên Nguyệt Thần dừng bước lại, Duy Lợi Tư nghỉ hoặc.

“Để cho một mình ta đi xuống... Được chứ.” Thiếu niên vui mặt trong lồng ngực của bản thân, mái tóc dài nhu hòa xanh biếc tản mát trên lưng của hắn.

Duy Lợi Tư mở miệng muốn nói cái gì, cuối cùng lẳng lặng rời đi.

Một giọt lệ trong suốt từ đôi mắt thiếu niên khẽ lăn xuống, hắn biết, mình rất nhanh sẽ mất đi tất cả ánh sáng.

“Người chính là tiểu Nguyệt Thần kia?” Một thanh âm mềm mại lại mang chút trầm ấm vang lên trên đỉnh đầu thiếu niên.

Thiếu niên dựa theo thanh âm mà ngẩng đầu, nhưng trong tầm mắt chỉ có bóng dáng thuần trắng mơ hồ.

Hắn là người có thân phận địa vị rất cao. Thiếu niên nghĩ thầm.

Ở trong thần tộc, huyết thống càng cao quý, khí chất liền nghiêng về quang minh, màu tóc và màu mắt cũng sẽ càng nhạt, tỷ như Thần Đế chính là tóc vàng mắt vàng. Còn có một người tồn tại trong truyền thuyết, sống ở Long tộc, vừa ra đời đã là ngân phát ngân nhân làm chấn động toàn tộc, bởi đó chính là huyết thống tinh khiết mà hơn ngàn năm qua chưa từng xuất hiện.

Thiếu niên chưa có suy nghĩ xong, một cái tay đã phủ ở trên đầu hắn làm hắn sửng sốt.

“Thật đáng tiếc, là một người mù.” Thanh âm êm ái nhưng lại không biết lựa lời để không đả thương người khác mà nói, trong thanh âm kia, dường như phảng phất một nụ cười tựa tiểu phi tiểu.

Thiếu niên khẽ cắn môi.

Họ Nhan dừng lại nhìn đôi mắt thiếu niên, lông mi thật dài che đi bóng ma dưới đáy mắt. Duỗi ngón tay nâng cằm thiếu niên lên, cho dù là đôi con ngươi thật âm đậm thì vẫn không thể che giấu được sự mỹ lệ của nó.

Họ Nhan hốt nhiên sinh lòng thương tiếc, nhưng hắn có phương thức của hắn.

“Nói cho ta biết danh tự của ngươi.” Thiếu niên nghe được, bên trong thanh âm êm ái kia là khí thế không thể kháng cự.

Thân là Nguyệt thần, thiếu niên mặc dù mới đầu bị y chấn kinh làm cho sợ hãi, nhưng thủy chung vẫn tồn tại sự kiêu ngạo của bản thân, vì vậy hắn liền đứng dậy, từ bên người Nhan lướt qua, không hề trả lời.

Không muốn cùng một người đi đường dây dưa làm cái gì, thiếu niên nghĩ thầm, nản lòng thoái chí tiêu sái mà đi xa.

Nhưng một giây sau, trong chớp mắt hắn liền cảm thấy lạnh ở cổ. Cảnh giác, thiếu niên nhanh chóng xoay người.

“Không có gì cả, chỉ là một đồng thủy tinh thôi.” Thanh âm trở nên nhẹ hơn, nhưng thiếu niên vẫn như cũ nghe ra trong đó có chút tiểu ý trêu đùa.

Mình bị chơi xỏ. Thiếu niên có chút bực bội.

“Ngươi rốt cục muốn làm gì?” Thiếu niên không thể nhịn được nữa, rốt cục mở miệng.

Từ trước mặt hắn, một thân ảnh màu trắng bạc đi qua, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng lưng thon dài cùng bạch y.

“Ta chỉ là muốn cho ngươi một cái tên.” Thanh âm không hề biểu lộ chút biểu tình, hắn cũng không có ở lại, trong tầm mắt mơ hồ của thiếu niên ngày càng rời xa.

Thiếu niên sờ sờ cần cổ, quả nhiên nhiều hơn bình thường một cái dây chuyền, thủy tinh man mát lạnh, xúc cảm trơn nhẵn, nhưng ở giữa dây chuyền tựa hồ hiện ra mấy vết lõm.

Hình như có khắc một chữ.

Thiếu niên cau mày, đem vòng cổ thủy tinh kia kéo xuống, phát tay ném nó vào ao nước màu bạc bên cạnh.

2. Chương 2: Ước Định 2

Trong đại điện Thần Thẩm, Nhan Chỉ đứng bên cửa sổ, một hồng phát thiếu niên nhảy đến đeo trên người hắn.

“Từ A Nhan, ngươi vừa rồi mới đi đâu?” Lão già Thần Đế chết tiết kia thấy ngươi không có ở đây liền đem ta ra khai đao đấy..... Ô ô.” Hồng phát thiếu niên kia mặc dù thoát nhìn niên kỷ hãy còn nhỏ, nhưng cũng là người thống trị thứ hai trong long tộc. Hắn chính là người đứng đầu Viêm Long tộc mà Thần Đế vừa mới gọi.

Có lẽ vì trời sinh tính tình y tương đối đơn thuần, nên mặc dù thực lực của y vô cùng cường đại lại đối với Nhan Chỉ nhiều năm qua vẫn rất đối hòa thuận, giữa hai người thậm chí còn có chút tình huynh đệ.

Nhan Chỉ bất đắc dĩ tùy Lạc Sa bám trên người mình, chậm rãi nói một câu không hề mang nửa phần nghiêm túc.

“Lão già chết tiết kia không cần phải để ý đến hắn. Thần tộc bọn họ không có Long tộc chúng ta trợ giúp, thì chẳng làm được việc gì, ngươi không cần tức giận làm chi. Ta mới vừa rồi đi gặp Nguyệt Thần.”

Lạc Sa chớp chớp con ngươi màu lam, nhãn quang trong nháy mắt tràn đầy hưng phấn.

“Ta nhớ được năm trăm năm trước lúc Tiểu Nguyệt Thần ra đời thì mẫu hậu có đi gặp qua. Như thế nào? Phải chăng là một tiểu mỹ nữ? A.....”

Trong khi Lạc Sa đắm chìm trong ảo tưởng của chính mình thì Nhan Chỉ ngồi vào bên giường, nhớ lại chuyện tối nay.

Lạc Sa nói không sai, năm trăm năm trước, trong Long tộc hoàng tộc quả thật có người đi thăm tân nhân Nguyệt Thần, mà mẫu thân của Lạc Sa chính là vị hoàng tộc năm đó. Lúc ấy, theo nàng miêu tả, tại thời điểm Nguyệt Thần lâm thế, thiên địa một mảnh hôn ám, y mới ra đời đã có lam phát óng ánh quần quanh, đó là màu tóc đẹp nhất mà nàng đã gặp. Khuôn mặt nho nhỏ trong cơn ngủ say chợt mỉm cười, lông mi thật dài che phủ, thật là một nữ hài tử an bình.

Nữ hài tử..... Sao?

Lạc Sa tỉnh lại từ trong mộng tưởng, nhìn về phía Nhan Chỉ. Hắn nheo nheo mắt, khéo miệng mang theo một mặt tiếu ý nhàn nhạt.

“Đúng vậy a..... Chỉ tiếc nàng vừa ra đời đã cùng ta có hôn ước, người không có hy vọng đâu Lạc Sa.”

“ Từ A Nhan..... Ta cũng muốn nhìn một chút!” Lạc Sa nhào qua lần nữa, lại chỉ chụp được một khoảng hư không, thì ra Nhan Chỉ đã nhanh như một đạo bạch quang, trong nháy mắt đã đứng ở cửa.

Lạc Sa chụp hụt liền nằm úp sấp trên giường, Nhan Chỉ quay đầu lại nhìn y, khéo miệng mang theo chút tà tiếu.

Nhan Chỉ đi ra cửa, huyết Thái Dương cơ hồ nảy lên. Bàn tay âm thầm nắm chặt lại thành quyền, hắn sẽ không nói cho Lạc Sa biết, Nguyệt Thần là nam nhân.....

Thời gian ba ngày trôi qua, thị lực tiểu Nguyệt Thần vẫn như cũ, vẫn ở cái mức độ mơ mơ hồ hồ này, mà hôm nay cũng là ngày cuối cùng Long tộc làm khách của Thần tộc, bởi vì hắn vẫn không có xuất tịch, nên Thần Đế tự mình gọi hắn đến Thần Thảm đại điện, bảo là có một số việc cần nói.

Nhờ Duy Lợi Tư đỡ, thiếu niên đã đi tới cửa đại điện.

Vừa định gõ cửa, liền nghe được một thanh âm quen thuộc.

“Thần Đế bệ hạ, ta cùng với người tộc ta đến đây lần này ngoại trừ việc tuân theo sách lược chế định Thánh Chiến đã bàn lúc trước, còn có một chuyện khác.”

“Nhan Chỉ người nói.”

“Ta muốn mang Nguyệt Thần đi.”

Thiếu niên cả kinh, đồng thời cũng nghe ra được thanh âm này chính xác là từ nam tử ngày đó đùa giỡn hắn. Cẩn chặt rằng, hắn suýt nữa đã phá cửa mà xông vào.

“Nguyệt Thần là lá bài chủ chốt tối trọng yếu trong Thần tộc ta, nếu như không có Nguyệt Thần đại dự ngôn thuật, Thần tộc ta liền không thể hiểu rõ hướng đi của địch nhân nữa. Ngàn vạn năm nay có thể duy trì một mảnh an bình, cũng chính là phúc lợi từ Nguyệt Thần.”

Nhan Chỉ gạt gạt lông mày, thanh âm không nhanh không chậm: “Giá trị của Nguyệt Thần so với các người, chẳng qua chỉ là lợi dụng, không phải sao?”

Thần Đế suy nghĩ một lúc lâu, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Thật vậy.”

Cho dù là từ nhỏ mình đã biết điều này, nhưng lúc này nghe được đáp án kia, nháy mắt trong lòng vẫn là co rút cùng đau đớn. Hắn hung hăng cắn môi, làm máu tươi từ khóe miệng tràn ra.

“Các người nghĩ như thế nào ta cũng không thêm để ý, ta muốn mang Nguyệt Thần đi, tôn trọng ước định của năm trăm năm trước.”

Thần Đế sững sờ, hồi tưởng lại. Quả thật, năm trăm năm trước Nguyệt Thần và Bạch Long tộc có hôn ước.

“Nhưng, Nguyệt Thần hắn cũng không phải là nữ nhân.....”

“Hắn là của ta.” Giọng nói Nhan Chỉ có chút kiên định, “Vô luận là nam hay nữ, là thần hay ma, hắn cũng là của ta.”

Đang lúc Thần Đế nói không ra lời, thiếu niên đẩy cửa đi vào.

Đầy Dục Lợi Từ ra, hành động của hắn chậm chạp loạng choạng. Dựa vào bóng dáng màu trắng quen thuộc kia trong tầm mắt, thiếu niên vươn ra một ngón tay tái nhợt, chỉ về hướng đó.

“Người cho rằng người là ai.”

Nhan Chỉ sững sờ.

Thiếu niên nói ra trong chớp mắt, nhưng đáy lòng chợt đau nhói. Hắn biết, dù là Thần Đế hay Nhan Chỉ, bọn họ cũng đều biết hắn mới này ở ngoài cửa, vậy mà vẫn nói ra những lời vô tình đó. Mang mình đi, là thương hại hay là đùa bỡn? Người này hắn không hiểu rõ, cũng không muốn hiểu rõ, hắn chỉ biết mình chán ghét y, càng sẽ không cùng y rời đi.

Nhan Chỉ đến gần hắn, ánh mắt có chút lãnh đạm.

“Ta là người thống trị Bạch Long tộc, người hợp tác kẻ ước ngàn năm của Thần tộc. Ta tên là Nhan Chỉ, rất hân hạnh được biết người, Nguyệt Thần Điện hạ.”

Y vươn tay, bắt được đầu ngón tay của thiếu niên.

Thiếu niên ngây ngẩn trong chốc lát, muốn kéo ngón tay lại phát hiện khí lực của đối phương rất lớn.

“Nếu như đối với đáp án này người vẫn không hài lòng, vậy ta nói cho người biết một đáp án khác. “

Nhan Chỉ dùng ma pháp bao bọc hai người trong một không gian khác, hoàn toàn không thấy Thần Đế và Duy Lợi Tư.

Trong lòng bàn tay Nhan Chỉ lóe lên chút tinh quang, y tự tay che đi mắt thiếu niên, điểm điểm tinh quang liền truyền vào trong mắt.

Trước mắt của hắn có ánh sáng.

“Ma pháp này chỉ có thể khôi phục được ánh sáng trong năm phút đồng hồ.” Thanh âm Nhan Chỉ không có cảm xúc, vẻ mặt của thiếu niên cũng nằm trong dự liệu của y.

Thiếu niên chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, quang cảnh chung quanh trở nên chân thật, sống động.

Còn đây là thân trường y ngân bạch, hắn ngẩng đầu lên, lần đầu tiên nhìn thấy Nhan Chỉ.

Đó là một người không thể dùng từ “mỹ lệ” hay “anh tuấn” để hình dung diện mạo y, không có mị khí của nữ nhân, cũng chẳng có cương nghị của nam nhân. Sợi tóc ngân bạch một chút cũng không bị nhiễm tạp màu khác, có mấy sợi mềm mại đang rũ xuống phía trước. Lông mi của hắn rất dài, con ngươi sâu hâu như không thấy đáy, đôi môi mỏng mỏng có chút trong suốt, làm cho người khác cảm thấy rất lạnh lùng.

Trong mắt Nhan Chỉ đều là nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Nhìn đủ rồi?”

Thiếu niên lấy lại tinh thần, lập tức khôi phục ánh mắt quật cường có phần địch ý của mình.

“Rõ ràng là nội tâm tràn đầy khủng hoảng và sợ hãi, lại tạo cho khuôn mặt một lớp nguy trang đối lập với nội tâm. Tiểu hài tử nên có cảm xúc của tiểu hài tử, muốn khóc liền khóc, buồn cười liền cười to. Cho dù người là Nguyệt Thần, gánh vác trách nhiệm không giống với những người khác, người là sứ mệnh, người bị thương. Người ghét người khác thương hại mình lại tha thiết sự thương hại, từ đầu đến cuối, người vẫn thương hại mình.”

Từ này đến giờ, ánh mắt Nhan Chỉ vẫn ở trên mặt thiếu niên, nhìn vẻ mặt không ngừng biến hóa, ánh mắt sắc bén trở nên nhu hòa một chút.

“Câm miệng.....” Khóe môi thiếu niên run lên, lui lại mấy bước, nghĩ muốn rời xa hắn.

Ghét người này, ghét thanh âm của người này, ghét ánh mắt của người này, ghét cái cảm giác không tên đối với người này.

Ghét. Muốn rời xa. Nhưng con người thâm thúy kia như ẩn vào trong lòng, bàn tay dịu dàng kia phủ trên đầu của mình, đồng thủy tình kia.

“Nguyệt Thần Điện Hạ,” Nhan Chỉ liếc về phía cổ hắn một cái, đồng thủy tình kia không có ở đây. Trong lòng có chút mất mát nhưng cũng không có biểu hiện ra, y đến gần một bước, dùng cách thức nâng cằm hắn lên như lần đầu gặp nhau, để cho hắn nhìn mình. “Khoảnh khắc người vừa mới ra đời, Long Tộc ta liền định ra hôn ước với Nguyệt Thần tộc người. Ta hôm nay tới đây là muốn mang người đi, nhưng là...”

Dừng lại trong chốc lát, Nhan Chỉ buông cằm của hắn ra, cười.

“Ta sẽ không làm người khác khó chịu, cho nên, ta sẽ không mang người đi.”

Ánh sáng trước mắt thiếu niên từ từ biến mất, năm phút đồng hồ đã hết. Thật đáng tiếc, có ánh sáng thế giới thật là đẹp.....

Có một chút tiếc nuối và mất mát, Nhan Chỉ thấy rõ biểu tình của hắn trong chớp mắt.

“Ta đi.” Một câu vừa mới nói xong, Nhan Chỉ liền hóa thân thành bạch quang bay đi, đó là một ảo ảnh bạch long, cũng đích thực là chân thân của y.

Ma pháp không gian được giải trừ, Thần Đế cùng Duy Lợi Tư xuất hiện bên cạnh hắn, nhưng những lời nói phảng phất của bọn họ đã trở nên vô hình, trong đầu hắn lúc này chỉ có thanh âm của Nhan Chỉ cùng ánh mắt ngàn năm khó hiểu kia.

Dường như qua thật lâu, thiếu niên đột nhiên ý thức được điều gì, liền chạy thật nhanh hướng đến cái hồ nước mà hôm qua đã vớt đi vòng cổ thủy tinh. Quang cảnh mơ mơ hồ hồ dọc theo đường đi, té mấy lần cũng không cảm thấy đau, chạy đến bên cạnh cái ao, liền nhảy vào.

Tìm được nó. Hắn liền giữ vật này lại.

Hắn không biết kia là loại tâm tình gì, vô luận là lúc y nhìn về phía mình hay là lời nói đêm đó.

Thật là hài hước. Y nói muốn mang mình đi, thật sự là thương hại sao?

Phải tìm được nó.

Trước mắt mờ đi, hắn biết mình đã bắt đầu mơ hồ. Cũng đúng lúc này, một vật lạnh như băng theo dòng

nước chảy vào trong lòng bàn tay hắn.

Tìm được rồi.

Thời điểm Duy Lợi Tư chạy tới, thiếu niên đang nằm ướn nhẹp bên bờ, giống như đã ngất đi. Trong tay hắn nắm chặt một đồng thủy tinh màu tím nhạt, phía trên có khắc một chữ “Lăng”.

3. Chương 3: Thời Gian, Nguyệt Thần Ái Nhân 1

Năm trăm năm đã qua, thiếu niên Nguyệt Thần sắp phải đối mặt với tai họa thứ hai, cơ thể bất toại.

Mặt mày hắn theo năm tháng đã sáng sủa hơn, vóc người cũng biến hóa vi diệu, chợt nhìn lại đã không còn là hài tử ngày trước.

Sáng sớm nay, hắn vừa tỉnh dậy liền phát hiện, tai họa thứ hai của mình đã phủ xuống.

Hắn đã không thể bước đi được nữa, trong hắn một mảnh mơ hồ, mỗi bước tiến về phía trước cũng đều đau thực cốt.

Duy Lợi Tư đẩy cửa vào, lại đẩy Lăng lên giường, vẻ mặt cực kỳ tức giận.

“Ta không hiểu! Năm trăm năm đã qua tại sao ngươi vẫn cứ cố chấp tìm hắn như vậy! Từ ngày hắn đi ngươi dường như đã thay đổi thành người khác! Hiện tại ngươi biến thành như thế này hắn cũng không để ý tới ngươi, ngươi còn muốn đi tìm hắn?!”

Trong tầm mắt mơ hồ của mình, Lăng nhìn về một hướng khác, biểu tình có chút mờ mịt.

Đúng vậy. Tại sao vậy chứ.

Trong đầu hiện ra thân ảnh màu trắng kia, cùng với sự ly biệt năm trăm năm trước, rồi một lần gặp mặt lặng lẽ sau đó.

Lần đó hắn đi Long tộc sở tại, bông tuyết đầy trời, một mình hắn đi về phía trước, làm bạn với hắn cũng chỉ có một cây quả trượng.

Mà cũng là ngày ấy, có lẽ là do được Tuyết Chi thần nữ chiếu cố, nên thị lực của hắn được hồi phục trong một thời gian ngắn.

Bầu trời trắng xóa, cả vùng đất đều trắng xóa, Nhan Chỉ từ đằng xa đi tới.

Đi về phía hấn, bông tuyết tán lác trên tóc của y, người xinh đẹp không thực khói lửa.

Lặng chăm chú nhìn bóng dáng y ngày càng gần, nhớ tới lúc trước có hỏi người trong Thần tộc, đúng là lúc hấn vừa mới ra đời đã bị đặt một danh tự đậm chất nữ hài tên là “Linh” lên người, quả thật cũng cùng Long tộc có hôn ước.

Nhan Chỉ. Nhan Chỉ.

Rốt cuộc người là ai.

“Ừ?” Nhan Chỉ nghiêng đầu một chút, rất hứng thú nhìn Nguyệt Thần khi lớn lên, quả thật là bất đồng với trước đây, dung mạo nhìn cũng tốt hơn.

Lặng nhìn về hướng khác, nhỏ giọng nói : “Ta tới đây tìm người, ta muốn hỏi người một câu..... “

Nhan Chỉ cười cười, xoay người rời đi.

Hấn dùng hành động thay cho đáp án.

Thiếu niên Nguyệt Thần lúc ấy sững sốt chốc lát, như thế nào cũng không hiểu tại sao thái độ của Nhan Chỉ lại biến thành như vậy. Nhưng hấn cũng không bám lấy người, đã một lần linh hội được thái độ như thế, lúc ấy liền rời đi.

Thật không nghĩ đến là, y ngay cả mình cũng không biết.

Chỉ là một năm này, lần nữa hấn lại làm ra những chuyện giống nhau, trong lòng vẫn thủy chung kiên trì như vậy.

Tìm y.

Kết quả là, khi Nhan Chỉ nghe nói hấn đến tìm mình, thậm chí còn không thèm gặp mặt.

Từ kinh ngạc trở nên mất mát, từ mất mát trở nên đau khổ.

Hôm nay tâm cứ như vậy không giải thích được.

Hắn không thấy y. Trong trí nhớ ngẩn ngơ, Lăng nhớ tới năm trăm năm trước, áo bào trắng tung bay cùng khuôn mặt nghiêng nghiêng.

Thanh âm của hắn lạnh nhạt bình thản, rồi lại giống như nước xoáy sâu không thấy đáy.

Hắn nói: Ta đi.

Lăng lấy lại tinh thần, hướng về phía Duy Lợi Tư nhẹ nhàng mỉm cười.

“Cám ơn người, “ Duy Lợi tư nhắm mắt lại thật sâu.

“Nhưng ta vẫn muốn đi, tìm hắn.” Thiếu niên Nguyệt Thần kiên định như lúc ban đầu.

Cung điện Long tộc, Lạc Sa ngồi trên bậc thang nhìn chăm chăm Nhan Chỉ, người sau quay lại nhìn hắn, lộ ra một tiếng cười.

Lạc Sa nghiêm túc hiem thấy, đứng lên nói: “A Nhan, nhiều năm như vậy, ngươi vẫn không mềm lòng sao.”

“Cái gì?” Nhan Chỉ cất giọng, giống như vẫn chưa rõ.

Lạc Sa đi đến trước mặt Nhan Chỉ, tay vỗ một tiếng “Ba” lên bàn, “Ta hỏi, tại sao ngươi vẫn lạnh lùng với hài tử kia như vậy!”

“Lạc Sa, ngươi muốn tạo phản sao?” Nhan Chỉ dùng bút trong tay nhẹ nhàng đỡ gò má Lạc Sa lên, nụ cười vẫn như cũ.

“A Nhan... Ngươi là không hiểu thật hay là giả vờ không hiểu...” Lạc Sa có chút bất đắc dĩ, bộ dáng Nhan Chỉ lúc này lại có vẻ rất ngây thơ.

“Ngươi đang nói đến Tiểu Nguyệt Thần kia sao?” Lần này đã nhắc đến điểm mấu chốt, Lạc Sa nặng nề gật đầu.

“Cái gì gọi là mềm lòng, còn cái gì gọi là lạnh nhạt. Hắn cùng ta không có bất cứ quan hệ gì, cho dù có cái ước định hoang đường ngàn năm trước thì đó cũng chỉ là trên danh nghĩa, hướng chỉ là chính hắn đã lựa chọn như vậy. Ta đối với bất kỳ kẻ nào cũng giống nhau. Bất kỳ kẻ nào.” Nhan Chỉ bình tĩnh nói xong một đoạn như vậy, ba chữ sau cùng càng nhấn mạnh.

“Tại sao không thấy hắn đâu....”

“Hắn chán ghét ta.”

“Vậy còn người.”

“Ta không có ý kiến.”

Lạc Sa lắc đầu, hồng phát trên vai cũng chuyển động theo, cho người khác một cảm giác thật mềm mại.

“Ta có việc nhờ người giúp.” Nhan Chỉ ngừng viết, ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Sa, trong con ngươi màu bạc hiện lên một chút gì đó.

“Chuyện gì....” Lạc Sa có chút kinh ngạc, Nhan Chỉ thường không nhờ cậy người khác chuyện gì.

“Chuyện trong tộc giao cho người, ta đi Ma tộc một chuyến.”

Con ngươi Lạc Sa chợt mở lớn, gần như hét lên: “Không được!”

Nhan Chỉ cười khê, sờ sờ hồng phát mềm mại của hắn, thanh âm rất nhẹ nói: “Ta có việc...”

“Không được là không được! Ta không để cho người đi!” Lạc Sa ra sức lắc đầu, hất tay y ra, gần như khóc lên, “Ma tộc hận thấu chúng ta... Người muốn đến đó một mình, cho dù là người... cũng không thể bình an trở về... Ta không muốn người mạo hiểm như vậy!”

Nhan Chỉ sững sốt một lát, thu liễm nụ cười, nghiêm túc nhìn chằm chằm Lạc Sa, “Lạc Sa, đây là mệnh lệnh.”

Không ngờ Lạc Sa khóc lên, hắn đơn thuần không nghĩ lí do tại sao mình lại làm như vậy, hắn chẳng qua chỉ biết là nhiều năm qua một chút cũng không thể cho phép Nhan Chỉ ly khai mình.

“Không nên đi tìm ta, không nên... khóc.” Nửa câu sau Nhan Chỉ dường như không để cho Lạc Sa nghe thấy.

Lạc Sa đẩy cửa chạy ra sau, Nhan Chỉ ngoài ý muốn nhớ tới chuyện khi còn bé, ước chừng là hơn năm nghìn năm trước, khi hắn và Lạc Sa đều còn nhỏ.

Khí hậu Long tộc bốn mùa đều là tuyết đông bao trùm, tiểu Lạc Sa đuổi theo tiểu Nhan Chỉ, thế giới như không có điểm dừng.

Trên mặt đất có một khối cầu tuyết làm tiểu Nhan Chỉ trượt chân té, khiến tiểu Lạc Sa ngã trên người tiểu

Nhan Chỉ.

“Ừ.... A Nhan người ngu hết biết...” Tiểu Lạc Sa gục trên người tiểu Nhan Chỉ không chịu xuống, khoảng cách hai người rất gần.

“Nặng chết được, mau cút xuống cho ta.” Tiểu Nhan Chỉ cau mày, khoảng cách bọn họ thật sự quá gần.

“A Nhan...” Tiểu Lạc Sa từ từ nhích đến gần hẳn, ánh mắt có chút mê ly.

Tiểu Nhan Chỉ nhìn có chút ngây người, cho đến khi môi tiểu Lạc Sa ở trên mặt tiểu Nhan Chỉ.

Hai người đều yên lặng.

“Ta thích A Nhan....” Mặt tiểu Lạc Sa đỏ hồng.

“Lạc Sa...” Ánh mắt tiểu Nhan Chỉ mở to tròn trịa, con ngươi màu bạc trong suốt nhìn thấy đáy.

“Ừ.....”

“Lạc Sa ta ghét người...”

Trầm mặc ba giây, tiểu Lạc Sa òa lên khóc.

4. Chương 4: Thời Gian, Ái Nhân Nguyệt Thần 2

Cuộc sống từng ngày trôi qua, hắn chỉ có thể dựa vào thính giác mà sống. Ngồi trên chiếc ghế đặc biệt chế tạo cho riêng mình, chỉ có thể bị người khác đẩy lên phía trước, trước mắt tối đen như mực.

Chỉ là qua thật lâu, Duy Lợi Tư cũng không lên tiếng, không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái.

Bên ngoài đại môn cung điện, một con Hỏa Long dài chừng mười thước lượn vòng bay vào, chỉ cần Thần tộc ngăn cản liền phun ra một hỏa cầu, bốn phía cung điện tràn ngập ánh lửa.

Thần tộc lập tức rời đi, bọn họ biết đó là Long tộc Nhị Đường gia, Hỏa Long điện hạ Lạc Sa. Chỉ là bọn hắn không hiểu thế nào mà quân sự Lạc Sa luôn dịu dàng lại nổi giận như thế, là hướng Thần tộc tức giận, hay nói chính xác, là hướng Nguyệt Thần.

Y đang ở cửa cung điện Nguyệt Thần.

Ánh lửa dần dần biến mất, Lạc Sa hóa thành hình người đáp xuống đất, đôi mắt trong veo lại phiếm hồng quang.

“Ta muốn gặp Nguyệt Thần.” Y nói xong những lời này liền quả quyết đi tới.

Trên cầu Vong Xuyên, thân ảnh màu trắng khiến cho đám binh lính ma tướng cực kỳ chán ghét, trên thân người kia tỏa ra vị đạo quang minh khiến cho bọn chúng tởm lợm.

Vậy mà, không đợi bọn chúng đi qua, bạch ảnh đã biến ra một ma pháp, bột phấn trực tiếp ăn mòn mấy tên ma tướng cầm đầu, trên mặt đất chỉ còn màu máu tối tăm.

Mấy tên ma tướng còn lại không dám tiến về phía trước.

Nhan Chỉ đi qua cầu, không gian tối tăm lại méo mó một chút. Y dừng bước lại, sắc mặt không chút thay đổi.

“Gọi Ma Vương các người ra đây, nếu không sẽ có những lễ vật như thế này đây.”

Mấy ma tướng kinh ngạc, không biết làm sao.

“Thật to gan..... Ha ha ha...” Thanh âm trống rỗng vang lên từ bốn phía, đột nhiên một đạo hắc ảnh lén vào trong không gian tối tăm.

Nhan Chỉ còn chưa có phản ứng, đã bị bóng đen hung hăng đánh lén, lùi về phía sau hai bước, ngực một trận đau nhói, liền phun ra một ngụm huyết tiên.

Đây chính là thực lực của Ma Vương Y Tây Nhi sao....

Bóng đen biến hóa thành thực thể, đáp xuống nơi cách Nhan Chỉ ba thước, hắc vụ (sương đen) lượn quanh bên cạnh hắn, khuôn mặt tái nhợt dị thường tuấn mỹ nở một nụ cười tà mị, tóc đen như cùng với hắc vụ hòa hợp thành một thể.

“Đã lâu không gặp người...” Y Tây Nhi liếm liếm môi.

Nhan Chỉ lấy lại bình tĩnh, nhìn về phía Y Tây Nhi, không những không tức giận mà ngược lại còn nở một nụ cười.

“Đúng là rất lâu, ta nhớ lần gặp mặt trước là thời điểm Long tộc ta đang tiêu diệt đám binh đoàn Ma Đệ Thập Lục của các người.”

Y Tây Nhĩ nhíu nhíu mày, người này là cố ý chọc giận hắn. Khóe môi nhếch lên, ánh mắt Y Tây Nhĩ lộ ra chút hồng quang.

“Tìm ta có chuyện gì?”

Nhan Chỉ nheo nheo mắt, dùng ánh mắt tỏ ý, không ngờ Y Tây Nhĩ càng thêm quả quyết, dùng hắc ám ma pháp quang trực tiếp giết những ma tướng còn lại tan thành mây khói.

“Đồ vô dụng không có giá trị. “ Hắc vụ càng thêm dày đặc, Ma giới không giống như những nơi khác, mãi cũng không thể có ánh sáng.

“Ta muốn những mảnh vụn thời gian, nếu như đưa nó cho ta, bất kỳ thỏa thuận nào ta cũng có thể đáp ứng. “

“Bất kỳ ? “ Y Tây Nhĩ đề cao ngữ điệu.

“Bất kỳ. “

“Được, những mảnh vụn thời gian ta sẽ cho người, mặc dù không biết cái loại trọng sinh trí nhân này có ích lợi gì. Ta muốn người, như vậy có thỏa thuận được không ? “ Y Tây Nhĩ nhếch môi.

Nhan Chỉ cau mày, nghĩ đến Lạc Sa, lại nhớ về Nguyệt Thần. Y biết, đã rơi vào tay Ma tộc thì sẽ không có hy vọng gì, nhưng, y vẫn kiên trì.

“Có thể. “ Nhan Chỉ chậm rãi nhắm mắt lại.

Trong cung điện Nguyệt Thần, Duy Lợi Tư đã hôn mê bất tỉnh, ở giữa là một quang ảnh nặng nề, Nguyệt Thần cảm thấy đó cũng không phải là không yên bình, nhưng lại càng cảm thấy bi thương. Chẳng qua là hắn hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Nếu như ta nói không sai, thì người là Nguyệt Thần, có phải không ? “ Lạc Sa nhìn thiếu niên ngồi trên ghế, phát hiện ra ánh mắt của hắn thể nhưng lại đờ đẫn. Thì ra là mất hồn mù.

“Là ta. Người là ai. “ Lăng cũng không vội vã, có thể đến đây cũng chỉ có hai loại người, Thần tộc và Long tộc.

“Ta là Lạc Sa, “ Lạc Sa dừng một chút, thanh âm nhẹ nhàng, “Ta là bằng hữu của Nhan Chỉ. “

Là hần. Cái tên đó xuất hiện trong đầu Lăng, tất cả đều là cảnh tượng mấy năm nay đi tìm hần rồi bị đuổi đi, còn có bóng lưng vô tình của hần.

Âm thầm nắm chặt thành quyền, Lăng kiềm chế tâm tình của mình.

“Ta không biết người, hơn nữa không có quan hệ gì với hần.” Nguyệt Thần vừa nói ra khỏi miệng, liền có cảm giác cái ghế mình ngồi bị ném mạnh đi, chật vật ngã trên mặt đất.

“Người! Người..... ! ” Lạc Sa rất tức giận, nhưng thật nhanh y đã khôi phục lại tâm tình, mặt không chút thay đổi đỡ Nguyệt Thần lên. Y gần sát lỗ tai của hần, nhẹ nói : “Thật lâu trước đây, ta một mực nghĩ rằng cuộc Nguyệt Thần là người như thế nào. Nhưng cuối cùng hôm nay ta nhìn thấy người, chỉ có một ý nghĩ..... ” Lạc Sa rời khỏi Nguyệt Thần, thanh âm tựa hồ tràn ngập bi thương.

“Nhan Chỉ mắt bị mù, yêu nhằm người rồi !” Lời nói vừa ngừng, trong đầu Nguyệt Thần chỉ còn trống rỗng.

Yêu nhằm. Chẳng lẽ không phải mình bị người kia ghét hay sao. Bao nhiêu năm không gặp, lúc ban đầu rời đi là thương hại cùng đoạn tuyệt, bây giờ tới đây nói cho hần biết cái từ này, thật là buồn cười.

Lạc Sa nhìn vẻ mặt tự giễu của hần, chậm rãi nói: “Nhan Chỉ là người chuyện gì cũng để trong lòng, nhưng dù hần không nói, ta cũng có thể đoán được. Bao nhiêu năm rồi trong lòng hần nghĩ gì có lẽ ta cũng không biết, cũng không muốn suy nghĩ nhiều, nhưng, ta chỉ muốn để phần ngây thơ kia lại cho hần. Bất quá cái này cũng không nói rằng ta đến đây chỉ để dùng cơm. ” Lạc Sa dừng lại một chút, nghiêm túc nói: “Hôm nay ta nói cho người biết, Nhan Chỉ chỉ vì muốn có mảnh vụn thời gian mà đã đi Ma tộc, hần có thể không trở về được nữa. Mảnh vụn thời gian có thể thay đổi vận mệnh của một con người, hần là vì người, vì không muốn người thống khổ như vậy. Bây giờ ta muốn đi tìm hần, người có đi hay không ? ”

Nguyệt Thần ngẩn người tạch cổ, giống như bị định thân. Điều này nằm ngoài dự liệu của hần, thì ra những suy nghĩ của hần, cho đến bây giờ, toàn bộ đều là sai.

Lạc Sa dùng sức nắm chặt quả đấm, thời gian như ngừng trôi, Nguyệt Thần vẫn không nói bất cứ điều gì.

Lạc Sa không có tính nhẫn nại, một tay túm Nguyệt Thần lên, “Không đi cũng phải đi!”

Nói xong, liền hóa thành Hỏa Long, mang theo Nguyệt Thần hướng phương xa bay đi.

Cung điện Ma tộc hắc ám ở trong lòng đất, càng sâu liền hiện ra một chút hồng quang. Đó là lao cung kinh khủng nhất trong truyền thuyết Ma tộc, chuyên dùng để đối phó với những kẻ địch Thần tộc bị bắt. Hôm nay, người thống trị Long tộc, huyết thống Bạch Long cao quý nhất, đang bị xích tại góc tối nhà tù địa hỏa, mà phương thức “xích”, ngay cả binh lính Ma tộc rất tàn nhẫn, cũng không nhẫn tâm mà đi xem.

Hai cây xích sắt to và dài có gai đâm xuyên qua hai vai Nhan Chỉ, từng giọt từng giọt huyết tiên theo xiềng

xích chảy xuống, một cây xiềng xích khổng lồ xuyên qua lồng ngực y, cả bộ bạch y cũng bị nhuộm đỏ, xiềng xích ướt nhẹp máu đỏ theo eo y quần quanh, nhọn hoắc hung hăng giam cầm hai chân y.

Mà bởi vì lần giao dịch này cả Y Tây Nhĩ và Nhan Chỉ đều phải trả một cái giá rất lớn, Ma vương vì mang hận nên muốn lấy đi thứ trọng yếu nhất của Nhan Chỉ – Long Tinh.

Để thể chấp tạm thời, y liền bị vây ở chỗ này, không có chút khí lực phản kháng, nếu không lấy những thứ thô ráp này giam cầm thì làm sao có thể chế trụ y!

Khóe miệng trào ra một chút máu tươi, vẻ mặt của Nhan Chỉ cũng không hiện lên vẻ quá thống khổ, chỉ có con ngươi ngấn bạch vì oán hận mà âm lãnh quang mang.

“Đẹp mắt.” Y Tây Nhĩ tựa bên cửa sắt, phỉ tay.

“A... Người nhớ...” Nhan Chỉ hơi thất lực, sợi tóc ngân bạch rũ xuống, dính chút máu đen.

“Tốt nhất đừng để cho ta sống mà ra ngoài... Nếu không... Ta sẽ làm cho người sống..... so với chết còn khổ sở hơn... Khụ khụ...”

Nhan Chỉ vừa nói, đồng thời ba nơi bị đâm trên người tốc độ chảy máu càng nhanh, nhưng chuyện này cũng chưa đủ để khiến hắn mất đi ý thức.

“Bạch Long diện hạ quả nhiên có ý chí hơn hẳn thường nhân, nếu đã như vậy...” Y Tây Nhĩ khoanh tay chậm rãi đến gần, nghiêng đầu giương môi, “Nghe nói, huyết thống Bạch Long tộc vô cùng thuần khiết, so với Thần tộc còn cao quý hơn, mà ta đối với một số người đại nhân vật như các người cũng là cực kỳ để ý đấy.... A ha ha...”

Y Tây Nhĩ nói đến đây, mặt Nhan Chỉ đột nhiên xám như tro tàn, giống như hắn biết Tây Nhĩ muốn làm cái gì.

“Có thể làm bản chủng tộc cao quý như vậy, ta đây liền hưng phấn đến phát run... Ha ha...”

Y Tây Nhĩ tà ác cười, đồng thời cũng bắt đầu cởi nút áo thứ nhất của thượng hắc bào.

Cho dù Nhan Chỉ cũng đã nghĩ đến đủ loại thống khổ, nhưng thân thể hắn không phải yếu ớt như người bình thường. Mà tuyệt đối không ngờ rằng, Y Tây Nhĩ còn muốn đả kích trí mạng tinh thần của hắn.

Nhất là Long tộc, bất luận thân phận cao thấp, đều có một tư tưởng hết sức kiêu ngạo, nếu như mình bị...

Không để y nghĩ xong, ba cái xiềng xích vốn xuyên qua khớp xương nay đồng thời biến mất, Nhan Chỉ thất

thần nghĩ rằng sẽ ngã trên mặt đất, lại bị Tây Nhĩ nắm lại một thanh, chế trụ thân thể đè xuống mặt đất.

Không có một chút chuẩn bị trước, tên Ma tộc khổng lồ kia liền ở phía sau Nhan Chỉ, chậm rãi vuốt ve.

Trong nháy mắt đầu óc trở nên trống rỗng. Không, hắn không được!

Nhan Chỉ liều mạng giãy dụa, lạy giãy không ra, lúc này mới nhớ tới đối phương chính là muốn mình không có chút năng lực chống cự nào.

Hận ý tràn nội tâm, hắn cắn khước môi, từng giọt máu lại theo khước miệng chảy ra, chảy đến đen cả mặt đất.

“Không... Y Tây Nhĩ, nếu ngươi không dừng lại ta liền khiến ngươi...”

Lời nói đứt quãng bị cái thứ khổng lồ lần đầu tiên tiến vào cơ thể kia đánh tan, hai chân của y bị bức hiếp gương ra thành một tư thế khuất nhục, Y Tây Nhĩ cười tà, cúi đầu hôn lên sợi tóc của y.

“Ngươi... Ngươi sẽ phải hối hận...” Nhan Chỉ giống như đang tuyệt vọng, quỳ rạp trên mặt đất không hề động, bị phía sau tùy ý ra vào.

Ý thức đột nhiên quay về một thời điểm rất xa xôi, mái tóc ngắn màu đỏ chập chờn, thân thể ấm áp của Lạc Sa kề sát mình.

A Nhan.

A Nhan...

Hắn vĩnh viễn như vậy, luôn gọi mình không ngớt.

Phía sau Y Tây Nhĩ ở trạng thái điên cuồng tiến vào, không ngừng luật động, không ngừng bắn vào trong cơ thể y một dòng chất lỏng ấm áp.

Lạc Sa...

Lạc Sa sẽ đau lòng, Lạc Sa sẽ khóc.

Nhan Chỉ nhắm mắt lại...

Vào thời điểm hừng đông, Lạc Sa cùng Nguyệt Thần tìm được chỗ của Nhan Chỉ, ở cửa kết giới của Ma tộc và Thần tộc. Lạc Sa quát Nguyệt Thần đi, bằng tốc độ nhanh nhất chạy đến. Chỉ là đến nơi thì tâm của Lạc Sa đã chết.

Bạch Long tộc không giống với các chủng tộc khác, từ xưa tới nay đời sau chỉ có đồng tộc cùng huyết thống thuần khiết là Thần tộc. Mà một nữ nhân Bạch Long tộc khi bị những chủng tộc khác xâm phạm, màu tóc cùng màu mắt sẽ không tinh khiết giống như những ngày trước nữa.

Lạc Sa đứng đó, chẳng qua, chỉ có thể như vậy mà nhìn y.

Nhan Chỉ không nhúc nhích gục ở chỗ này, bạch y trên người đã loang lổ vết máu, mà tóc của y đã biến thành màu lam rất nhạt.

“Lạc Sa... Ta lấy được rồi...” Nhan Chỉ vươn tay, trong tay nắm một cái hộp nhỏ, đó là những mảnh vụn thời gian.

Lạc Sa không khóc, hần chỉ nhẹ nhàng đi tới, ôm lấy Nhan Chỉ.

“A Nhan... “ Lạc Sa bi thương nhìn y.

Nhan Chỉ thản nhiên mỉm cười, mở mắt, vốn là hai con ngươi màu bạc trong suốt nay đã biến thành đỏ thẫm.

Lặng cảm nhận hơi thở trong không khí, chậm rãi hướng phía hai người đi tới. Mà cũng đúng lúc này, Nhan Chỉ dùng sức lực cuối cùng nháy mắt đi đến trước mặt Nguyệt Thần, đem cái hộp trong tay mở ra. Trong chớp mắt, quang minh như mẫn diệt thiên địa.

Nơi đây huy hoàng ánh sáng, Nguyệt Thần dần mất đi ý thức, chỉ còn lại thanh âm của Nhan Chỉ bên tai.

“Ngần lẽ hai mươi năm trước, Nguyệt Thần tộc Nguyệt Thần xuất thế rơi xuống.... Người thừa kế Nguyệt Thần để doThần tộc chọn lựa thống lĩnh.... Người..... người....“ Lạc Sa lúc đó chưa tồn tại, nên chỉ lặng lẽ nhìn.

“Người chỉ là hài tử bình thường... Tên là Lăng Nguyệt.... Trí nhớ của người sẽ vĩnh viễn không ngừng tuần hoàn từ khi mới ra đời cho đến hai mươi tuổi mới thôi.... Người sẽ quên hết tất thấy..... Quên mất vận mệnh của người..... Quên mất ta..... “ Nhan Chỉ nhẹ nhàng nói ra một câu cuối cùng.

“Người chỉ là người bình thường...”

Ánh sáng biến mất, vạn vật cũng yên lặng.

5. Chương 5: Kết Thúc

Hai mươi năm sau, trước khi Lăng Nguyệt sắp chết, y chợt mộng một giấc mộng rất thương tâm. Trong mộng, có một ngân phát mỹ ca ca nắm lấy tay y.

Y hỏi: “Cái gì gọi là thích?”

Người kia không nói gì.

Hắn lại tiếp tục hỏi: “Cái gì gọi là thích a?”

Thân ảnh màu trắng sờ sờ đầu y, rồi đột nhiên biến mất.

Trong nháy mắt, cõi mộng kết thúc, y đã tiến vào lần luân hồi trí nhớ tiếp theo.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-the>